

PERQUÈ HAS VINGUT

Fa uns anys, quan era més jovenet i encara cursava secundària, una primavera va florir en mi molt abans que acabés l'hivern per a la resta de mortals que m'envoltaven. En aquella època, jo només era un adolescent, vulgar i comú, ple de desitjos puerils i cabòries turmentoses que es manifestaven en la horrorosa acne que em brotava a les galtes i entre el borboll que m'acaronava innocentment la barbata.

Aquell curs, en concret, semblava estar cobert per una manta molt pesada, teixida amb la llana de la mediocritat. Tots els dies semblaven ser igual de grisos i tristos. Les hores i els minuts em relliscaven entre els dits i jo, incapaç de caçar-los, els veia fugir fugaçment. Inesperadament, aquella monotonia va ser interrompuda a l'hora que els batecs del meu cor es van accelerar un fred matí de divendres que es presentava com qualsevol altre. Fins i tot les agulles del rellotge que duia a la butxaca es van aturar quan els meus ulls, afortunats, van ser testimonis d'aquella bellesa angelical. Aquells cabells de foc, ondulats per la carícia del mar, l'ambre incrustat als sols de la seva cara, l'abric de mel que besava la seva pell bruna, la finor que perfilava els seus dits prims... Tota ella se'm va presentar com un sospir aquell dia, mentre el mestre de literatura deia: *«Pots seure allà, davant d'en Joan, i continuem amb la classe»*.

—¿Davant meu? Oh, Senyor! —vaig pensar entre mi— No sé què he fet per merèixer això, però gràcies,

—Bé nois, com deia: **perquè has vingut** —feia el mestre mentre empassava saliva— **han florit els lilàs i han dit llur joia envejosa a les roses**.

Així va ser com el núvol que emboirava aquell desembre es va esvaïr per deixar lloc al caliu d'un sol jove i tendre que feia florir una rosa que no brotava al meu jardí. Ben aviat vaig deixar de ser l'únic en sospirar per ella. Tots els nois la buscaven, la seguien amb la mirada quan caminava pel passadís o quan entrava a l'aula i li enviaven cartes i poemes d'amor desesperats. Com hauria dit Salvat-Papasseit, **de tant que és jove enamora el seu pas, qui no la sap quan la veu s'enamora**. Les noies en canvi, despietades, no s'acostaven a ella. Totes volien assemblejar-s'hi, però el foc de ni tan sols poder esdevenir competència en una lluita per l'atenció masculina —en la qual ella ni participava— les cremava per dins. Aquesta enveja que els corria per les venes em feia gràcia en certa manera; pensava *«mireu la noia que us guanya l'esclat, bella i pubilla»*. Mentrestant, aliè a les actituds dels meus companys, em limitava a adorar-la en silenci com l'única deessa de la religió de l'amor, a la qual ara era fidel. La contemplava dia sí i dia també, de dilluns a divendres, de vuit a dues i mitja. Cada matí em llevava feliç, esmorzava i em

preparava per a les classes content, i caminava fins a l'institut ben entusiasmat, perquè sabia que, quan hi arribés, la veuria. Els divendres, però, quan sonava la campana, un sentiment agredolç m'envaïa en ser conscient que hauria d'esperar fins a dilluns per tornar-la a veure, i que hauria de passar el cap de setmana dibuixant amb els ulls tancats el record de la seva flaire, l'elegància de les seves passes i la dolçor del gest que feia per apartar-se els cabells del rostre.

Enlluernat simplement per la seva presència, el meu equinocci intern avançava intensament des de la distància. Havia d'acostar-m'hi, parlar-li, encara que només obtingués com a resultat l'intercanvi vague d'un parell de mots. No podia permetre'm deixar pansir tot aquell bosc florit que en mi creixia per la meva manca d'atreviment. Ella era la llum que m'illuminava i em feia de far per orientar-me com un mariner en una nit poc estrellada, però ni tan sols s'ho podia imaginar. Em consumia lentament, dia a dia, pensant en què li diria perquè s'adonés que l'estimava, que no podia pensar en cap altra cosa i que estava boig per ella. Rumiava molt a les classes, mentre la lluïssor de les flames que li relliscaven per l'esquena s'endinsava als meus iris. En una d'aquestes ocasions en què la realitat constituïa un món completament paral·lel a l'indret on parava el meu pensament, algú em va fer retornar bruscament al globus terraquí. Era ella. Què havia dit? M'havia demanat un boli? O potser em preguntava alguna cosa que havia dit el mestre mentre no l'escoltava? Fos el que fos, es va limitar a dir, somrient: «*És igual, Joan, no passa res*». En l'endemig, unes paraules ressonaven a la meva consciència, vagues, gairebé inintel·ligibles:

—**Perquè has vingut ara torno a estimar: diré el teu nom i el cantarà l'alosa**—. De sobte, aquella veu, fantasmagòrica de tant il·lusòria que semblava, em va fer retornar a la crua realitat adolescent en què residia el meu cos, tot dient: —Joan! Ets aquí o a la lluna de València? Versos nou, deu i onze, si us plau. Tot i això, no vaig ser capaç d'aterrar del tot a l'aula que m'empresonava, doncs la noia més maca del planeta i de la galàxia sencera no només sabia que existia, sinó que recordava el meu nom i m'havia dedicat el somriure més bonic de la història. I jo vaig tenir el privilegi de ser víctima del seu encanteri.

A i A